

Kokemuksia ensimmäisestä Päijännepurjehduksesta

Vihdoin ensimmäisessä Päijänne-purjehduksessa. Olin haikaillut mukaan jo purjehdusurani alkuaikoina, mutta syystä tai viidenestä en ollut koskaan saanut kippareita innostumaan aiheesta. Liekö asiaa auttanut, että tällä kertaa oli tarjota projektiin oma vene ;) Lähdettiin siis Sinillä, minä, Thomas ja Juhan tilalle tällä kertaa Rantalalan Mikko. Tuumasta toimeen ja hankkimaan Kallulta veneeseen katsastuspapereita ja kaupasta ympäriinsä valkoista näyttävä valo. Pekka kopioi joukolle Leppäsen Matin merikortit, jotka sitten saamani vihjeen mukaisesti päällystin kontaktimuovilla ja kiersin papyrskääröille kahden muoviputken pätkän ympärille. Viritelmää sopisi sitten vesillä rullailta. Vielä duunikaverilta soihtu- ja rakettisetti lainaksi ja menoksi. Sää tiedotus lupaili kevyehköjä kelejä, mahdollisia ukkoskuuroja ja vesisadetta. Lupaavaa.

Oman tivolinsa kisaan tekee se, että kyseessä on 64 meripeninkulman eli noin 115 kilometrin matkapurjehdus pisteestä A pisteeseen B eli tänä vuonna Säynätsalosta Padasjoelle. Se tarkoittaa käytännössä sitä, että kun vie veneen Säynätsaloon, joutuu ajamaan auton, tavarat ja trailerin takaisin Padasjoelle ja palaamaan takaisin lähtöpaikalle. Sai siinä Megane taas kyytiä. Perjantain ja lauantain välinen yö Mikon Säynätsalossa asuvien isovanhempien rautaveneessä. Hyvä yösiija, mutta nukuin jotenkin huonosti. Traileriralli jäi aamuun, mikä tarkoitti ylösnousua aamu-seiskalta, mikä harmitti sillä edessä oli monen tunnin kisa ilman unta. Mutta menihän se Mikon mummon leipomien karjalanpiirakoiden voimin.

Lauantaina startti kahdeltatoista. Kiireellä vesille. Kiireestä ei enenkään ole seurannut kuin sanonko mitä ja niinpä siinä kävi, että fokka teki saman kuin Turussa eli foka nostin ja keulastaaki kiilautuivat ylhäältä kiinni eikä fokkaa saanut ylös. No, onneksi ennen lähtöaluetta oli vielä toinen laiturin pääty, jossa oli parkissa korkea moottorialus. Lähestyimme sitä ja pyysimme lupaa kiivetä aluksen katolle. Siinä saimme sitten kallistettua venettä niin paljon, että saimme maston yläosasta kiinni ja vedettyä tiltanneen vajjerin paikalleen. Touhu kävi ison yleisön edessä kertaalleen harjoiteltuna jo rutinoituneesti, mutta silti sen jälkeen on tullut aina ennen mastonnostoa tarkistettua tuokin juoksutus kuntoon. Siinä muuten lähtöalueelle suunnatessamme iäkäämpi mieshenkilö laiturilla arvioi miettelään venettämme ja totesi litillä Päitsiin

lähtemisen vaativan talvisodan henkeä. En ihan heti keksinyt sopivaa vastausta, joten tyydyin toteamaan, että miksei niinkin.

Starttilinjalla 182 venettä. Aurinkokin paistoi vielä siinä vaiheessa, sen jälkeen sitä ei juuri enää nähtykään. Lipun päästä yläkautta Muuratsalon ohi aika suoraviivaisesti. Tussilla merkintöjä karttaan ”ekana, läpimärkä, plägä”. Jostain moottorialuksesta kuului kannustushuuto hyvä litipojat! No, pieni ilmaisuus epätarkkuus täytynee siltä etäisyydeltä. Klo 13.26 ”ekana, Muuratsalo alkaa jäädä taakse, heikkoa tuulta”, ”Nikea Sudensaaden rannassa, nyt meillä hyvin vastapuolella”. Heinosniemen ja Rutaniemen välissä klo 15.20. Klo 15.42 tihkusade, johto. Klo 16.26 Kärkisten sillalla, puolen tunnin johto. Itse asiassa kuulin myöhemmin järjestäjissä olleelta Lehtisen Eskolta, että olimme parhaimmillaan johtaneet kisaa 45 minuutilla. Niin se vain on paitsi maine ja kunnia myös aikakin katoavaista... Niemenkärjen ja Takosaaren länsipuolella olevan länsiviitan kohdalla klo 16.37 tuuli 260 astetta, Thomas ajaa edelleen ja Mikko lukee karttaa. Hoikan loiston ja Kaitasaaren jälkeen satoi niin, ettei waterproof-tussista ollut juuri iloa, sama kuin olisi yrittänyt veteen kirjoittaa. Klo 17.26 tumma taivas, tuuli 260 astetta, lopusta ei saa selvää.

Kärkistensalmen sillalla muuten joku pahasti Jari Isometsän näköinen kaveri jostain köliveneestä kommentoi meille, että tuo teidän veneenne kulkee tosi kovaa. Hymyiltiin vastaukseksi ja taisin sanoa, että kiitos, johon hän jatkoi, että ”ihan tosissaan, meillä ei ollu mitään sanomista”. Joo. Kyllähän liti kulkeekin. Epäiltiin, että se olisi ollut Isometsä, siitä riitti aprikointia meille joksikin matkaa.

Aika suoraan Paatsalon paikkeille. Valitettavasti merkinnät on taas niin sottaantuneet, ettei niistä saa selvää. Mustasalonsa itäpuolella, klo 20.x0, tuuli 210 astetta, 3 m/s, Keihässalonsa edustalla. Leppäsestä ei mitään havaintoa, johto edelleen aika selvä. Judinsalo: klo 22.05 tuuli 200 astetta 1-3 m/s. Mielialat hyvät, eväitä ja karkkia riittävästi, johtopaikka vielä selvällä erolla. Judinsalonsa selällä tuuli jonkin verran, ihan hirveästi ei tarvinnut hengata, vaikka tuuli olikin tähän asti ollut niin vastaista, ettei kertaakaan oltu ajettu spinnulla. Jänissaaret-, Tehinsilmä-, Vähäjuures -linjalla merkinnät ovat huuhtoutuneet järveen. Vettä, vettä ja lisää vettä. Lämmintä onneksi eikä ihan plägää.

Sade ja tumma taivas alkoi tehdä sen, että kulkuvalojen viritys piti aloittaa jo ennen yhtätoista. Hieno kuuden euron valo takas- taagissa vaati toimiakseen ilmastointiteippiä patterin ympärille heilumisen estämiseksi. Fikkarilla välillä valoa vimppeleihin, että näki siitäkkin jotain. Metka tunne, ihan kivaa, mutta kieltämättä kävi mielessä, ettei ehkä olis hirveässä kelissä. Nikea nähtiin viimeksi jonkin matkaa perässä etsimässä rantojen tuulta vasemmalla. Luulimme nähneemme myös Gamman taaempänä, mutta asiasta ei ollut oikein varmuutta. Sakke näytti jääneen vähän Sampalle.

Paatsalon edusta klo 3.00, tuuli 330 astetta, 4 m/s, pilvistä, tihuuttaa vettä, ei palele. Pääsin siis vihdoon ajamaan spinnua. Thomas ajoi edelleen ja Mikko tavasi karttaa ja taktikoi. Tosin hiukkasen vaikea taktikoida suhteessa vastustajiin, kun ei yön pimeydessä ollut hajuakaan siitä, missä ne olisivat voineet olla. Epäiltiin tosin, että Nikea olisi pimeässä päässyt vasemmalta vähän meidän edelle. Aamu valkeni ja karu totuus paljastui. Samppa oli edellämme, kuten olimme aavistelleekin ja näytti kisaavan jonkin matkan päässä sinispinaakkerisen veneen kanssa, jota emme kuitenkaan arvelleet heti Gammaksi. Vähän lähemmäksi ja lisää sarastusta, jolloin totesimme veneen olevan Gamman. Sen uusi kölivenetyyppinen mastovalo oli päässyt hämäämään meitä. Burgundystä ja Old Ladystä ei ollut havaintoa. Väsyttikin, muttei niin pahasti kuin olisi voinut kuvitella. Tosin Padasjoen pohjoisviittaa ja kiertomerkkiä alkoi jo olla ikävä. Siinä vaiheessa olisi oikeastaan riittänyt suoraan Padasjoelle menokin, mutta ei kun kisaan.

Vihdoin pojulla ja käännös takaisin kohti Padasjokea. Tuulen suunta ja reitin kapeus teki

sen, ettei siinä oikein voinut muuta kuin ajella peräkanaa. Kun tajusimme, ettei meillä ollut oikein keinoja eikä vaihtoehtoisia reittejä Nikean ja Gamman tavoittamiseen, se näkyi otteen herpaantumisena. Jälkikäteen se on aavistuksen harmittanut, olisi ollut mielenkiintoista tietää kuinka pieni aikaero olisi ollut ilman tuota pientä otteen lipsumista. Piristystä tervehdyshuuteluista, tuttuja kölivenessä. Vene näytti kartan mukaan itse asiassa ajavan suoraan karien päältä, mutta ei kolissut. Tuurilla ne laivatkin seilaa.

Maalissa. Nikea ykkösenä, Gamma kakkosena, heidän väliään kai joku parisen minuuttia. Me kolmantena +8 minuuttia, Sakke neljäntenä +40 minuuttia ja Old Lady viides +x minuuttia. Ajoimme minuuttia vaille 18 tuntia. Liteistä siis kolmanneksi ja kokonaiskisan 35 (179) ei huonosti sekään ensikertalaisilta.

Kaikki sanovat aina, että he ovat ajaneet Päitsin kahdesti ensimmäisen ja viimeisen kerran. Mutta kyllä minä lähdän uusiksikin. En nyt ehkä mielellään armottomaan keliin ja toisaalta kyllä tuo varmasti täysin plägässäkin tuskaa on, mutta silti tykkäsin jotenkin. Hyvän porukan se tosin vaatii. Tällä kertaa ryhmämme ei ehkä ollut armoton herjanheitto- kokoonpano, mutta tasaisessa pikkujutus- telussa ja kesäyön seuraamisessa on kyllä puolensa siinäkin. Lintuja ei tosin pimeydessä pahemmin nähnyt tai edes kuullut Lökkiluotoa lukuunottamatta. Aamuhämärissä kotiin ajellessakin suunnilleen ainut vastaan tulija taisi olla yksinäinen jämsäläiskettu. Väsytti, olisi ollut sittenkin syytä nukkua hetki ennen kotimatkaa. Mutta muutoin olo oli kuten nyt vain itsensä voittaneella voi olla.

Riitta

Kärkisten silta pohjoisesta saavuttaessa. Kuvassa näkyvä kölivenne ilman seilejä oli ajanut kiville hetkeä aikaisemmin, yrittivät oikaista...